

Poprad, Dunajec, Váh

27. června – 4. července 2003

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Karel J. a Hanka F., Ríša a Martina A. s Edíkem, Pavel F. a Jitka, Tomáš a Alena s Pétou, Tomášem ml. a Lukášem, Martin a Dáša, Míla, Martina Č.

Pátek 27. června 2003 (Praha – jízda na Slovensko): Vodácká výprava na slovenské řeky byla akcí, o níž jsme uvažovali již v předchozích dvou letech, ale realizovali jsme ji až letos, kdy se organizace ujala Helča. Domluvila dopravu autobusem a navrhla program a trasy. Jedinými závažnějšími problémy se tak nakonec stalo obstarání vhodného vleku za autobus (ten telefonicky zajistila Alena) a sehnání potřebného počtu lidí, aby cena na osobu byla přijatelná. Situaci nám totiž zkomplikovala souběžná akce na Berounce, která přetáhla několik potencionálních účastníků. Nakonec jsme se však přeci jen dostali alespoň na nezbytné minimum, jež se později ukázalo spíše jako optimum.

Hned na úvod nás čekaly neskutečné zmatky při odjezdu, když Pavel F. málem jel na Císařský ostrov namísto na Císařskou louku, Ríša vařil vodu v chladiči svého „onzidla“ a Karlovi spadla při nakládání na střechu nového auta loď a trochu mu odřela lak. Také příjezd k místu odjezdu - loděnici Řeka - byl komplikovaný. Ze Strakonické ulice jsme neodbočili včas a abychom to mohli zkusit znovu, museli jsme provést „návrát přes půl Prahy“, tj. přes Barrandovský most zpět na pravý břeh Vltavy a znovu přejet na levý. Ještě že překvapivě v první prázdninový den nebyl velký provoz. Tím to ale neskončilo, protože v loděnici jsme zjistili, že objednaný přívěs má jiné tažné zařízení než autobus. A to přestože nám zdejší šéfová, z níž se však vyklubala spíše místní uklízečka, předtím telefonicky tvrdila, že vlek má přípojku na kouli. Kdoví na jaké koule v tu chvíli myslela. Museli jsme tedy zaimprovizovat a vzít malý přívěs pro šest lodí a upravit ho pro našich devět (Žlababa, Pytel, Žludovka, Pirát, zelená a duhová okatá, modrá a fialová vydra ze zdejší půjčovny a oranžová vydra od Pavla Kučery). Dřevěnými trámy jsme vytvořili na obou bocích úchyt pro kánoe a třetí přebývající umístili na horní dvojici lodí. V loděnici nám alespoň bylo umožněno nechat si auta zamčená za plotem, což jsme přivítali. Seznámili jsme se také s řidičem Fanoušem, s nímž jsme celou vodu díky jeho svaté trpělivosti výborně vycházeli. Díky menšímu počtu účastníků měl v autobuse každý pro sebe dvousedáčku, což velmi přispělo k celotýdennímu pohodlí. I tak jsme ale svojí bagáží zcela zaplnili zavazadlový prostor a volné prostory uvnitř autobusu. Ukázalo se tak, že pro akci tohoto typu je optimální počet 20 až 25 lidí. Další příjemnou záležitostí bylo to, že u Fanouše bylo možné zakoupit osvěžení v podobě z lednice vychlazeného gambáče či starouše, minerálku nebo z automatu kafičko.

Konečně jsme po asi dvě hodiny trvajícím nakládání vyrazili. Hned na úvod nás pobavili Ríša s Martinou dohadující se, kdože vzal stan. Vypadalo to, že ho zapomněli, ale nakonec ho v bagáží našli. Na dálničním odpočívadle nedaleko Prahy jsme zastavili. Byl zde totiž autobus vezoucí klienty cestovky Honza. Řidič zrovna opravoval autobus, jímž jsme měli původně jet my. Od průvodce Karla Helča vyzvěděla důležité informace o Slovensku, jež jsme později potřebovali. Například přesná místa, kde začít a končit plavbu, kde tábořit a podobně.

Pokračovali jsme dále přes Brno a Moravu k hraničnímu přechodu Makov. Cestou jsme na jednom z odpočívadel nabrali Žlouta, který zde dnes dělal jakési zkoušky v padání shůry. Ve Valmezu jsme přeskákali šílené výkopy a nekonečné úseky zfrézované silnice. Ani jsme moc nechlastali a spíše různě povídali a při večerním puštěném videu („promítali“ Bodyguarda) pak usnuli.

Sobota 28. června 2003 (Poprad; Poprad – Kežmarok; cca 15 km): Role navigátora se obětavě ujala Helča, která pak s mapou v ruce probděla noční cestu a dovedla Fanouše až do Popradu. Sem jsme dorazili v šest hodin ráno. K řece jsme sjeli za továrnou Tatramatky, kde byla louka, z níž byl přístup na vodu.

Takhle brzy ráno jsme se probírali k životu jen velmi ztuha. Louka byl ještě mokrá od rosy, ale slunko již začínalo vylézat. Byli jsme v rozlehlé podhorské nížině, ale štíty Vysokých Tater na obzoru vytvářely úchvatné panoráma.

Fanouš zde musel kvůli předpisům pro autodopravu strávit devět hodin, což určovalo náš dnešní časový itinerář. V klidu jsme se tedy na louce nasnídali, přičemž jsme vesměs na plynových vařičích uvařili nějaké ty polévky, čaje, kafička a podobně.

Na jízdu v úseku Poprad – Kežmarok na řece Poprad jsme dnes - někdy po osmé hodině - vyrazili všichni včetně Pavla s levou rukou v gypsu a nejmladší členky naší výpravy jednorochní Páji. Oba si na háčko-porculán vzala do Žlababy Helča. Posádky dalších kánoí měly tuto podobu: Martina A. - Kája, Ríša - Edík, Martin - Dáša, Karel - Hanka, Míla - Martina Č., Tomáš ml. - Alena, Tomáš - Pěťa a Lukáš, Pavel F. - Jitka.

Ráz řeky zde byl hodně podobný horní Ohři mezi Tršnicí a Kynšperkem, chvíli nám připomínal i horní Lužnici. Bylo ale málo vody, díky čemuž jsme dost dřeli. Nedostatek vody byl toto léto ale celoevropský problém, a tak jsme byli spokojeni alespoň s tím že jedeme. Co bylo horší, to bylo to, že řeka i její okolí byly poměrně velmi znečištěny. Bylo to jednak následkem častých povodní, jednak díky de-mentalitě zdejších „opálených“ obyvatel - cikorek, kteří odpadky zásadně hází do řeky. K vidění tak byly takové exponáty jako křeslo, žaludek z krávy či různé harampádí.

Hned v úvodu jsme zaznamenali několik pěkných okamžiků, když Žlouti pokřtili dvojím cvaknutím svou novou šedivou plastovou vydru Žloutovku (svatební to dar k nedávnému sňatku). Později je zdárně napodobili Fučici na stupínku, kde při sjíždění jazykem v mírné zákrutě u pravého břehu táhl proud loď do křovin. Koupel v „žumpě“ je jistě (zejména pak Jitku) moc nepotěšila.

Na tomto místě se podařil pěkný kousek i Mílovi s Martinou Č. Proud je nahnal do křoví, kde Míla zůstal zavěšen na silné větvi stromu jako medvídek koala. Teprve poté, co „přeručkoval“ pod větví, mohli pokračovat dál.

Se svými pasažéry hovíci si na matraci se dost nadřela Helča. Navíc na jednom z úseků, kde se naše flotila roztrhala na jednotlivé lodě, začalo po břehu pronásledovat Žlababu několik Dežů volajících nezaměnitelným „dýalegtem“ nadávky a zřejmě se chystajících ke svému řemeslu - někoho přepadnout a okrást. Naštěstí se objevili Fučici, které přivolalo Helčino hlasité volání: „Zavolejte policii!“, a tak toho zanechali, protože zaútočit dokážou jen na slabšího.

Zhruba ve dvou třetinách jízdy jsme dospěli k jedinému jezu, jenž jsme přenesli po pravém břehu. Asi to byla Velká Lomnica, ale z jediné dostupné - asi dvacet let staré kilometráže - to nelze určit přesně. Zde jsme si udělali zastávku na svačinku a odpočinek. Bylo to moc příjemné posezení. Zničehonic spadlo několik kapek deště, ale to bylo naštěstí vše. Jinak bylo po celý den krásně slunečno, byť chvílemi, když slunko přikryl mrak, tak bylo chladněji.

Krátce před cílem naší trasy jsme narazili na občerstvovací místečko, jímž byl stánek na pravém břehu. Zde zastavili ale pouze Jeszici a Žlouti.

Kolem druhé hodiny odpolední jsem dospěli k cíli dnešní plavby. Na pravém břehu u vyústění jakéhosi potoka a kamenné šikmé navigace, kde byl dobrý přístup ze silnice, jsme zastavili a ulehli na břehu. Záhy ale přišel z krátkého průzkumu okolí Ríša a určil náš další program slovy: „Mám dvě zprávy. Špatnou a dobrou. Špatná je, že když vyjdete na silnici, tak spatříte označení Prdel světa. Dobrá je ta, že kousek dál je motorest.“

Autobus měl přijet až kolem čtvrté, a tak jsme si s výjimkou Helči s Pájou zašli do motorestu na oběd. Zde jsme příjemně poseděli na zahrádce, včetně dorazivších posádek tří kánoí, jež se předtím zdržely v bufýtku.

V motorestu před Kežmarokem nabízeli k pití výtečného Zlatého Bažanta, do nějž jsme šli, a slabší Tatran. Ten ale vyzkoušel jen Pavel F. Jídla byla vesměs velmi chutná.

Po příjezdu autobusu a naložení lodí, bagáže a sebe samých jsme se cestou do tábořiště na Dunajci zastavili v Kežmaroku. Zde jsme během necelých dvou hodin doplnili zásoby pečiva, prohlédli si historické centrum, zvenčí hrad a krátce zevnitř dřevěný kostel s pěknou vyřezávanou dřevěnou výzdobou, který zrovna na chvíli otevřeli na svatbu jakési místní honorace.

Poté jsme přešli do asi hodinu vzdáleného výtečného kempu v Červeném Kláštore u řeky Dunajec na slovensko-polských hranicích. Všem se nám zde okamžitě velmi zalíbilo. Tábořiště se nacházelo na prostorné dlouhé louce obklopené nádhernými hlubokými smíšenými lesy se statnými zdravými stromy. Koneckonců téměř na všech místech našeho týdenního putování byly lesy moc hezké. Kolem se zdvihaly skalní masívy, jimž vévodily na polské straně Trzy korony. Trochu to zde bylo podobné Rožmberku, ale kemp byl poloprázdný a nedaleko místa, kde jsme si postavili stany, bylo veliké dřevěné pódium s kulisami pohoří a kolib. Zřejmě zde probíhaly nějaké divadelní či hudební představení v rámci festivalu „Jak Jurka Jánošík chudáky do ještě větší nouze přivedl“.

Po večeri jsme se přesunuli do velkého zastřešeného bufetu, kde jsem popili nějaké ty Bažanty a taktéž přišli na chuť levné ale chutné borovičky. Několik místních, sladce se k sobě tulících, hráčů na kytaru zde zpívalo převážně český repertoár, a tak jsme si připadali jako doma. Později část z nás ještě skončila u ohýnku a to téměř do tří hodin.

Neděle 29. června 2003 (Dunajec; Lysá nad Dunajcom – ústí potoka Lesnica; cca 18,7

km): Trochu chycení (zejména pak malá Pája) včerejším agresivním sluníčkem jsme se probouzeli do slunečného doslova tropického dne. V kempu jsme měli spát ještě jednu noc, a proto jsme nemuseli bourat tábořiště. Ráno jsme se tedy mohli v klidu nasnídat. Někteří otrlejší jedinci pak šli snídani zapít do bufetu borovičkou, to kvůli lepšímu trávení. Ríša zde zapomněl peněženku s doklady a penězi a i když se záhy našla, tak si pěkně psychicky zamenstruoval.

Dunajec byl nejhezčí řekou, kterou jsme během slovenského turné měli možnost splouvat. Na rozdíl od Popradu nebo později Váhu měl dostatek vody, která poměrně hezky tekla. Proto Pavel s Pájou pro jistotu dnes zaujal roli pobřežní hlídky. Díky zmíněné sluneční výhni se pak s Pájou při pobytu v tábořišti ještě více připekli.

Na řeku se odjíždělo až po poledni. Dnešní trasa vlastně vedla takřka od celnice k celnici, tedy z Lysé nad Dunajcom, kde řeka přitéká z polského vnitrozemí až k ústí potoka Lesnica, kde se doň opět vlévá. Po tu dobu tvoří hranici mezi Slovenskem a Polskem. Dopravu na začátek a návrat z konce plavby nám zajistil autobus.

V první části teče Dunajec širokým otevřeným údolím, je rychlý, mělký a okolní příroda zde vytváří krásné horské scenérie. To byly optimální podmínky pro to, aby se mnozí upravili do stavu více než vláčného. Zejména Tomáš a Martin toho vypili trochu více. Martin pak při zastávce u vesnice Červený Kláštor vylezl z lodi, neschopen se postavit na nohy, na břeh po

čtyřech. Oběd v hospůdce se pak poněkud protáhl, když na objednané palačinky se čekalo asi hodinu a půl.

Ještě předtím při plavbě byl samozřejmě čas na koupání a taktéž na spekulativní úvahy nad kým to stále krouží všudypřítomní čápi černí neboli bociáni, jež holky vyhlížely se zasněným pohledem. Tak kdo to bude?

Do kempu díky zdržení v hospodě dorazila flotila až kolem páté hodiny. Přestože se dnes původně mělo končit již zde, většina se rozhodla pro jízdu dále. Pouze Fučíci a Míla s Martinou Č. ukončili svou dnešní plavbu. Míla s Martinou Č. si přitom chtěli zkrátit cestu ke stanům, popojeli lodí asi o dvě stě metrů po řece dále na úroveň stanů, ale pak se k nim museli prodírat houštím. To Fučíci se nezdržovali a hnáni turistou Pavlem F. hned vyrazili na pěší túru.

Zbylé lodě pokračovaly v další plavbě do [Pieninského kaňonu](#). Alena s Dášou nejprve nechtěly jet s „opilci“, ale když nezaznamenaly žádoucí odezvu, tak to vzdaly. Dáša pak Martinovi, když jí začal odjíždět, vyčínila: „Tys mě vůbec nepřemlouval!“

Kaňon národního parku Pieniny byl vskutku úchvatný. Čarokrásná soutěska s rychleji tekoucí vodou a několika pěknými peřejkami všechny nadchla. Zážitek z jízdy byl opravdu mimořádný. Došlo i na jedno cvaknutí, jehož aktérem byl po souboji s Lukášem Tomáš ml.

Večer jsme nejdříve pobýli v hospodě, kde Kubíni a poté i Tomáš pro Pét'u vymodlili z již uzavřené kantýny k večeři svíčkovou. Později jsme se všichni sešli u ohně. Velkou výhodou kempu bylo to, že doslova nadosah se nacházely veliké zásoby dříví, takže stačilo jen odběhnout a přitáhnout dostatek paliva. To byl veliký rozdíl oproti kempům v Česku, kde se pro milovníky ohňů stává v poslední době jedinou šancí koupě dříví u provozovatelů tábořišť. Tomáš trochu hrál na kytaru litujíc, že se k němu nemůže přidat Pavel. On sám, i když v předchozích měsících ho hraní již moc nebavilo, najednou sám litoval, že si nemůže brnknout, a jen podvědomě mačkal v sádře akordy.

Více se ale popíjelo nebo něco pojídalo. Jitka dala do placu olivy, na něž se sesypaly zejména holky. Chlapi vzali vzorek, ale pak ho rychle raději zapili Karlovou čereškou a rumem. Malý Kája postupně promasíroval záda všem holkám, za což se mu dostalo nejvyšších pochval.

Po bouřlivém dnu se pak šlo spát poměrně brzy.

Pondělí 30. června 2003 (Dunajec; Lysá nad Dunajcom – ústí potoka Lesnica; cca 18,7 km): Hned ráno Lukáš vytvořil ze stanu Jesziků mobilní blíci buňku a pak se v tom ještě rochnil. Vzápětí ho, naštěstí již venku, napodobil Tomáš. Včerejší špagety, jež mu nějak nesydlily, vrhl téměř do snídaně Helče. Alena pro změnu řešila bolavé zuby, klopila do sebe všemožné tišící prostředky, které jsme měli s sebou a dlouze s námi řešila dilema, zda navštívit místního „kováře“.

Také dnes jsme se vydali na Dunajec. Horní úsek z Lysé do tábořiště ale absolvovali pouze Karel s Hankou a Žlodi, když cestou přeci jen zavezl Fanouš Alenu k zubařovi, jenž jí dal chrup do pořádku. Ostatní se k předvoji přidali až v kempu, kde cedule „Pozor Štátna hranica“ poukazovala na nám již známou geografickou polohu řeky. Na břehu dnes s Pájou zůstala Helča, když Pavlovi domluvila a rumem zaplatila „voda-taxi“ v podobě zadáka Karla. Ten ho hned přejmenoval na „sádroháčka“ neboli „sádráčka“. Hanka šla na háčka k Martině A., Ríša vezl Káju a Edíka, ostatní posádky měly následující podobu: Martin - Dáša, Míla - Martina Č., Tomáš ml. - Lukáš, Tomáš - Alena a Pét'a, Pavel F. a Jitka.

Hned na začátku plavby, krátce po vyplutí, se cvakli Fučíci a vzhledem k tomu, že byli na konci flotily, neměl jim kdo pomoc s vylitím lodi, s nímž díky tomu měli velké problémy. Ostatní na ně alespoň počkali na pěkném místě na levém polském břehu, kde zaparkovali u menších skalisek a pěkně se zde vykoukali. Kolem projížděli na pltích - úzkých člunech svázaných do podoby voru, což je místní atrakce - četní turisté a jen koukali, v jaké jsme

pohodě. Na naše „Ahój,“ většinou ani chudáci nereagovali a jen zírali na naši koupací siestu. Pochopitelně jsme popíjeli Hu-Hu a jiné blahodárné nápoje.

Hned k dvojímu cvaknutí došlo na asi nejobtížnějším místě Pieninského úseku a to v místě, kde pod vysokou skalou se řeka v pěkné peřejí s vodním válcem mírně stáčí napravo. První obětí byli Míla s Martinou Č. Martina se přitom asi trochu napila, a tak další den již na vodě nejela. Ještě ani nebyla vylita Mílova loď a už ve vodě skončili Tomáš ml. s Lukášem. Protože neměli přivázaný barel (to jsou tedy vodáci!), tak vyplaval a loď jim zmizela kdesi na dně. Po chvíli hledání našťestí narazila do Žluda stojícího v proudu a pak ji chlapi vytáhli. Celou jízdu až do konce jsme se pak již jen kochali nádherou Pieninského kaňonu, jenž byl vůbec tím nejhezčím, co jsme na Slovensku jeli.

V závěrečné krásné peřejce v zákrutu při dojezdu u ústí potoka Lesnica se ještě cvakla Martina A. s Hankou. Při nakládání lodí na vozík, jenž jsme pak museli vytlačit asi kilometr na parkoviště v Lesnici, se ještě děti nesčetněkrát vyřádily při splouvání ve vestičce poslední peřejky. Nadšený Pavel zase pod vlivem notné dávky Hu-Hu asi třikrát děkoval Helče, že mu zajistila „voda-taxi“.

Bagáž jsme sbalili již dopoledne, a proto jsme nyní mohli rovnou vyrazit na cestu k další řece - Váhu. Původně jsme měli naplánované sjíždění Hronu, ale po zkušenostech s cigány, kteří byli na Hronu nezanedbatelnou hrozbou, a informacích o absolutním nedostatku vody na této řece jsme dali přednost Váhu.

Přejížděli jsme nádhernou horskou přírodou s rozlehlými zelenými loukami a hlubokými lesy. Pobavil nás okamžik, kdy jsme se museli s autobusem zařadit do stáda krav, jež samy šly z pastvy domů a u každé chalupy se oddělilo několik kusů, jež zamířilo domů.

Na večeri jsme zastavili v nám již známém motorestu u Kežmaroku a chutně pojedli. Již za tmy jsme dorazili do autokempu u osady Borová Sihoť u Liptovského Hrádku. Za svitu baterek jsme postavili stany a pak zažehli oheň z dříví, jež zde bylo navezeno pro potřeby tábořících. Zaznamenali jsme ovšem i varování před cikorkama, které zde minulou noc vykradly několik stanů, z nichž zmizely peníze a mobily uložené u hlav spících vodáků z Plzně!

Popili jsme nějaký ten rum, popovídali si, ale též poslouchali skvěle, opravdu skvěle, hrající kapelu od sousedící party (byli to včera okradení Plzeňáci), která krom vynikajících hudebníků byla vybavena i pivostrojem. Když pozdě po půlnoci začali hrát Apollóna od Marsyas, tak z toho byla Helča úplně naměkko.

Úterý 1. července 2003 (Váh; Kráľova Lehota – Borová Sihoť /Liptovský Hrádok/; cca 9,4 km): Přestože v Česku se údajně zhoršilo počasí, zde stále panovalo tropické vedro, jež nás vzbudilo poměrně brzy. Ve zdejším kempu jsme stejně jako na předchozím tábořišti měli strávit dvě noci, takže jsme opět nebourali stany. Tábořiště bylo opět pěkné a vybavené sprchami s teplou vodou. Cestou autobusem do Kráľovy Lehoty, kde byl start dnešní plavby jsme zastavili v Liptovském Hrádku. Zde jsme doplnili zásoby. Nakoupili pečivo, maso a uzeniny na večerní oheň, nějakou tu borovičku a taktéž příšernou sodovku Salvator s příchutí síry nebo nějakého podobného svinstva.

Z Hrádku se pak od ostatních oddělili Fučíci s Martinou Č., kteří vyrazili na celodenní pěší túru. Kousek cesty s nimi šel i Pavel s Pájou, jenž je opustil u Váhu a cestou podél řeky se vrátil do kempu.

Později sem dorazil Fanouš s autobusem a nepříjemnou zprávou, když mu ukázal dvě táhlé díry, jež se při převozu vyryly do paluby Žlababy o vozík, k němuž byla špatně připevněna. Podobný osud čekal o den později na Pytel, jemuž se ze stejného důvodu částečně odtrhl límec.

Na plavbu po Váhu, vlastně ne daleko od místa, kde Váh soutokem Bílého a Černého Váhu vzniká, se vydaly tyto posádky: Karel - Hanka, Ríša - Edík, Helča - Kája, Martin - Dáša, Míla - Martina A., Tomáš ml. - Lukáš, Tomáš - Alena a Pěťa. V řece bylo opět velmi málo vody, takže zejména zpočátku se při plavbě hodně dřelo, což nespokojený „Bongo“ Žlud komentoval výtkami na Helču, co to vybrala za řeku. Jako kdyby jinde bylo vody víc - snad jen v Číně nebo Bangladéši to po monzunových deštích teklo trochu lépe.

Možná ale, že nedostatek vody byl nakonec kladem, protože meandrovitý ráz řeky s obtížnostmi za normálního stavu vody až WW II a s četnými padlými stromy a větvemi trčícími nad proudnicí by jinak asi znamenal velké „koalování“ (viz Mílova příhoda z Popradu). I tak byli všichni od větví otlučeni jako pišťalky.

Příjemná byla zastávka nedaleko místního „Artěku“ - velkého tábora - kde řeka lemovaná skálou vytvořila hlubokou tůň, v níž se dalo pěkně vykoupat a dokonce si i zaskákat ze skály. Mnohem méně veselí vyvolal průjezd místem, kde zúžená řeka byla z obou stran obklopena číhající smečkou asi patnácti cigánů, kteří vyhlížejíc si bagáž v lodích se zvědavě ptali: „Kolik je vás?“

„Třicet,“ odpověděla Dáša a možná tím zabránila přepadení, což potvrzuje další průběh hovoru:

„Kde jsou?“

„Za náma.“

Do kempu přijela flotila kolem páté a všichni unaveni překonáváním mělčin se rozhodli už nejet dále, jak bylo původně plánováno. Po večeři v půl sedmé byl naopak rychle zorganizován přejezd do termálních koupelí Bešeňová. Koupání se nezúčastnili pěší turisté, kteří byli stále někde na cestě, a Pavel s Helčou a Pájou, jenž dali přednost odpočinku a večeři v hotelové restauraci, při níž museli spořádat neskutečné porce jídla. Museli také vymést ze stanu mraveniště, jež se tam vytvořilo poté, co Kája předchozí večer zvrhl v předsínce slazený čaj. V koupelích se pěkně uvedl Pěťa, jenž zde vyblil do vody asi pět litrů segedínu, který měl k večeři.

Turisté se vrátili skoro až za tmy, krátce předtím, než přijeli ostatní z koupelí.

Opět jsme zažehli oheň živený dostatkem provozovatelem kempu připraveného dříví. Pavlové dali dodatečně ke svátku borovičky a na oplátku od ostatních byli obdarováni melounovou polévkou připravenou dle tradiční receptury. Jeszici grilovali bůček, jiní zase opékali nepříliš dobré buřty sojáky. Tomáš trochu hrál na kytaru, ale moc se nezpívalo, spíš se povídalo. Míla dal „do kola“ brandy, ale takový nóbl nápoj neměl šanci se ujmout.

Zdvihající se vítr rozsévající mezi stany roje jisker dával tušit příchod bouřky, a tak Karel raději zalil oheň a šel spát. Od skupinky několika z nás, kteří ještě u bývalého ohně chvíli poseděli, si za to vyslechl své.

„Karle vstávej, hoří tu ještě jeden uhlík,“ volal na něj Pavel doplněný žíznivou Helčou marně se shánějící po své lahvi: „On to zalil mojí sodovkou!“

Bouřka naštěstí nakonec nepřišla.

Středa 2. července 2003 (Demänovská ľadová jaskyňa, Hronec, Čierny Balog, Svatý

Ján): Na dnešek jsme měli naplánován odpočinkový den bez plavby na řece. Ráno chvíli přšelo, ale pak se udělalo opět hezky. Sbalili jsme se a přešli k Demänovské ľadové jaskyni, kterou jsme navštívili po náročném výstupu na kopec, kde se nachází vchod. Bohužel prohlídka byla asi z důvodu velké návštěvnosti velmi rychlá. Za slabou třičtvrtěhodinku jsme jeskyni absolvovali dostih, při němž bylo jen málo času si prohlédnout její krásu. Alena trávící poslední dny s mobilem na uchu si navíc stěžovala, že v podzemí není signál.

Jedině Pavel F. se namísto návštěvy jeskyně vydal na krátkou túru po okolí, při níž ho ale cesty zaváděly k celé řadě jiných jeskyní. Trochu zklamáním byla i návštěva zahrádky

restaurace nedaleko parkoviště, kde Míla a Ríša s Martinou marně čekali asi půl hodiny na objednané nápoje a polívky. Servírka jim to pak vysvětlila, že přece dvě čočkové polévky přinesla. Jenže to byla objednávka Helči a Jitky. Nápoje prý nepřinesla, protože si přesedli k vedlejšímu stolu - to ale bylo ještě před jejich objednááním!

Autobusem jsme pak přešli na zamlouvanou návštěvu historické úzkokolejné železnice v Čierném Balogu. Jenomže, jak jsme zjistili až na místě, vyjíždět se mělo z Hronce, kam jsme tedy museli přejet silnicí, při níž jsme si trefně zpívali: „Cestou necestou, polem nepolem...“ To způsobilo, že jsme nedorazili ve dvě, jak bylo domluveno, ale až v půl třetí. Ostatní cestující nás asi za to moc neměli rádi a to i proto, že záhy museli se suchými dásněmi ze svého vyhlídkového vagónu sledovat, jak my si v „bufetovém vozni“ objednááme jednu borovičku za druhou a to do té doby, než jsme zlikvidovali veškeré zásoby. Při ceně 11 korun za panáka se konec konců nebylo čemu divit. Jinak jízda hezkou krajinou v otevřených vagónech byla velmi příjemná.

V Čierném Balogu jsme navštívili místní prodejnu suvenýrů s přilehlým malým muzeem. Zanedlouho jsme se pak vydali na cestu vláčkem zpět. Zásoby borovičky již byly opět doplněny, takže jsme si ještě dali pár panáčků. Tentokrát jsme ale jeli jen k Výhybce a druhá skupina (Jeszici, Žlouďi, Míla a Martina Č.) přímo do Svatého Jánu. Na Výhybce si ale museli přesednout do vyhlídkového vagónu, zatímco bufetový vagón byl odtažen zpět do Čierného Balogu.

Pěší skupina pak příjemnou procházkou dorazila za ostatními do zastávky ve Svatém Jánu. Zde jsme zažili velké zklamání. Telefonicky byla objednána večeře. Živán nebo kuře, jak si kdo objednal, a my si asi všichni představovali, jak budeme na nějakém pěkném místě dělat papání na ohni, bude to se stylovou obsluhou, nějaké to „ejchuchu- juchuchu“ atp. Namísto toho jsme u stolků na zastávce úzkokolejky dostali předem připravené jídlo zabalené v alobalu. Nebylo špatné, ale představovali jsme si něco úplně, ale úplně jiného. K pití byly lahvičky a jiné nápoje a chlápek s ženskou, kteří to dovezli, rychle spěchali domů. Už aby to měli z krku! Po delším přemlouvání nám s těžko utajitelným „nadšením“ přivezli Pick-Upem od asi dvěstě metrů vzdáleného autobusu bagáž, i když i přitom se zase ukázali, když odjeli Ríšovi a Tomášovi dříve, než si naložili.

Naštěstí vypadli a pak už to bylo v naší režii a díky tomu naprosto suprové. Udělali jsme si takový rozlučkový piknik, při němž jsme vypili nejednu lahvinku ohnivé vody či do zásoby zakoupených piv. Tomáš hrál na kytaru, zpívalo se tentokrát ze všech sil, když prim hrály v závěru hity šedesátých let. Na stolech hořely svíčky, nedaleko plál velký oheň a bylo to fajn. Karel s Ríšou pak uspořádali ještě jakousi bojovku - výpravu (po kolejích) za Zloprckem (Ríšou). Dáša potom z toho sice měla trauma, ale hlučná zábava pokračovala dlouho do noci. Přespali jsme pod širákem, respektive pod stříškami nad zdejším sezením.

Čtvrtek 3. července 2003 (Banská Bystrica, odjezd do Prahy): Ráno jsme se nasnídali a sbalili s tím, že si na závěr sjedeme kousek Hronu z Podbrezové. Při cestě autobusem ale začalo vydatně pršet. Rozhodli jsme se tedy netrápit se v dešti a jet rovnou domů. Na oběd jsme zastavili v Banské Bystrici a ve skupinkách se v různých stravovacích zařízeních nasytili. Provedli jsme ještě nějaké nákupy a pak se vydali na další cestu.

Kousek před Prievidzou se stalo to, čeho se Fanouš bál celou dobu. Praskla oj přetíženého vozíku. Těžkým šrámem - vydřeným asi dvacet centimetrů dlouhým a tři centimetry širokým otvorem v palubě, přičemž bylo zcela odhoblováno nosné oko - to odnesla Žlababa.

Provizorně jsme vozík připevnili stahovacími pásy a dovezli se k naštěstí blízké autoopravně. Zde nám za dvanáct set vozík spravili. Přitom jsme se ještě zdrželi, když došel plyn svářečky a opraváři museli dojet pro novou bombu.

Po asi dvouhodinovém čekání jsme konečně vyrazili na další cestu. Cesta však nemohla být pokojná. Sice jsme si jí zpříjemnili sledováním Popelky a Kolji na videu, ale mnohé z nás postihly žaludeční potíže, kdy se blilo do pytlíků nebo při přestávkách venku doslova ve velkém. Dobré obědy tak opustily útroby Helči, Káji, Páji, Aleny, Martiny Č., Hanky a ještě asi někoho...

Hranice jsme přešli ve Starém Hrozenkově, ale ještě nás čekaly šílené objížďky na Moravě, díky kterým jsme nabírali další časovou ztrátu.

Pátek 4. července 2003 (příjezd do Prahy): K loděnici v Praze jsme nakonec přijeli ve čtvrt na čtyři ráno. Telefonem jsme vytáhli místní správcovou z postele, vrátili zapůjčený itinerář a při svítání naložili do aut bagáž a lodě a odjeli dospat noc domů.